

Arrest

nr. 315 024 van 17 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA loco advocaat P. DE WOLF en van attaché A. VAN STEEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashai en soennitisch moslim. U bent geboren op 1 januari 1990 in Qala Shahi, in het district Dara-e Nur van de provincie Nangarhar, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. U werkte als landbouwer en veehoeder, deed boodschappen voor uw vader, paternale oom en hun gasten in het gastenhuis van jullie huis, en bediende hen.

U verklaarde dat uw vader malik was in uw dorp Qala Shahi en dat uw paternale oom werkte voor de overheid en uw vader advies gaf. Omwille van hun werk, werden uw vader en paternale oom bedreigd door de Taliban en vroegen ze hen met hun werk te stoppen. Ze stuurden twee of drie brieven, met telkens twee

of drie dagen tussen. Op een dag, wanneer uw vader niet thuis was, vielen de Taliban uw huis binnen, op zoek naar uw vader en uw paternale oom, en arresteerden ze u. Ze namen u mee, en sloegen en folterden u waardoor u uw gehoor verloor. Tijdens een aanslag op de Taliban bent u erin geslaagd weg te lopen. U keerde terug naar huis en hoorde van uw zus dat uw vader verdwenen was en uw paternale oom gedood was in de periode van uw arrestatie door de Taliban. Uw zus raadde u aan weg te gaan, waarop u nog een paar dagen bij verschillende mensen in Dara-e Nur bleef en dan het land uit vluchtte.

U woonde vervolgens ongeveer drie jaar in Iran, waarna u werd gedeporteerd naar Afghanistan, terugging naar uw dorp Qala Shahi en gedurende negen of tien dagen bij uw zus verbleef. Drie dagen na uw terugkeer werd haar huis aangevallen door de Taliban, omdat ze te weten waren gekomen dat u terug was in Afghanistan. Ze klopten op de deur, uw schoonbroer zag dat de Taliban voor de deur stonden en vertelde u weg te lopen. U bent daarop van de tweede verdieping naar beneden gesprongen en weggelopen, waarbij u zich bezeerde aan uw tong. Uw schoonbroer heeft toen uw vlucht tweede vlucht uit Afghanistan geregeld. Voor uw tweede vertrek uit Afghanistan trouwde u, in bijzijn van uw dichtste familie, met uw vrouw S. R. die aan u beloofd was sinds u een kind was.

U woonde vervolgens ongeveer een jaar in Turkije, waarna u opnieuw werd gedeporteerd naar Afghanistan, en keerde u terug naar uw regio van herkomst in Dara-e Nur. De Taliban kwamen opnieuw te weten dat u terug was en uw schoonbroer kwam te weten dat zij dat te weten waren gekomen. Uw schoonbroer heeft met dezelfde smokkelaar als voordien uw derde reis uit Afghanistan geregeld.

Omwillen van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan in 2020. U kwam aan in België op 13 oktober 2021 en diende hier op 14 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaarde dat dorpelingen in Afghanistan u pestten omwille van uw doofheid en dat u geen hulp kreeg van vrienden of familie in verband met uw doofheid. U stelt eveneens de vrees te koesteren in Afghanistan gediscrimineerd te worden omwille van uw doofheid.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) kopieën van vijf foto's van uw vader, uw paternale oom, uw paternale oom met zijn chauffeur, uw paternale oom met twee bodyguards, uw overleden paternale oom, (2) een kopie van een overheidsdocument op basis waarvan uw vader werd aangesteld als malik, (3) een kopie van de taskara van uw vader, (4) een kopie van uw taskara, (5) een kopie van een document waarop de foto's staan van voorstanders van uw vader als malik, (6-7) kopieën van brieven, opgesteld door de dorpsouderen, waarin ze bevestigen dat u werd geslagen door de Taliban en (8) een kopie van de politiekaart van uw paternale oom. Na het persoonlijk onderhoud stuurde uw advocaat op 17 mei 2023 nog (9) medische documenten in verband met uw gehoor, (10) medische documenten in verband met uw rug en (11) een medisch document in verband met uw geheugen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw administratieve dossier en verklaringen blijkt immers dat u gehoorproblemen heeft en niet zou kunnen horen zonder hoorapparaten (CGVS, vragenlijst, vraag 8; Vragenlijst "Bijzondere Procedurele Noden" DVZ, zie administratief dossier, groene map). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gepeild of u de tolk goed kon begrijpen, of de tolk goed gepositioneerd was voor u, waarbij u in de mogelijkheid verkeerde om te vragen of de tolk wat luider kon spreken (CGVS, p. 2). Verder werd meermaals benadrukt dat het steeds kon aangeven indien u iets niet goed zou begrijpen (CGVS, p. 3-4, 12). Er werd ook aangegeven dat u steeds een pauze kon vragen (CGVS, p. 3-12). Verder werd ook dieper ingegaan op uw gehoorproblemen, gevraagd op welke manier u kan horen met en zonder hoorapparaten (CGVS, p. 6-7). Wanneer u emotioneel werd bij het vertellen over uw gehoorproblemen, werd empathisch gereageerd door de protection officer (CGVS, p. 6-7). Er werd u hierbij ook uitgelegd om welke reden het van belang is om over dergelijke onderwerpen te praten, en nogmaals benadrukt dat u op elk moment een pauze kon krijgen als u even tot rust wilde komen (CGVS, p. 6-7). Tijdens uw persoonlijk onderhoud werden ook meerdere pauzes ingelast (CGVS, p. 1-25) en werden de vragen meermaals herhaald en verduidelijkt door de protection officer, zodat verzekerd kon worden dat u alles goed begreep (CGVS, p. 1-25). Er werd u ook ruim de tijd gegeven om na uw persoonlijk onderhoud medische documenten neer te leggen, onder andere omtrent uw gehoorproblemen. Na het persoonlijk onderhoud op het CGVS vroeg uw advocaat om een verlenging van de termijn om opmerkingen bij de notities op te sturen (zie administratief dossier, mailverkeer advocaat-CGVS, 19 april 2023). U kreeg daarop een verlenging van die termijn tot 11 mei 2023 en er werd u nogmaals

gevraagd de medische documenten waarover sprake tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 11 en 24) op te sturen (zie administratief dossier, mailverkeer advocaat-CGVS, 27 april 2023). Op het einde van het interview geeft u aan de tolk "heel goed" te hebben begrepen en bedankt u het CGVS om een tolk Pashai te zoeken (CGVS, p. 23), waaruit blijkt dat uw gehoorproblemen geen hinder veroorzaakten gedurende het verloop van het persoonlijk onderhoud. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Daarnaast verklaarde u geheugenproblemen te hebben en legt hieromtrent een document neer (CGVS, p. 7; zie administratief dossier, groene map, document 11). Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u met betrekking tot deze geheugenproblemen géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. In het document dat u hieromtrent voorlegt staat dat u moeilijkheden met uw evocatief geheugen hebt, waardoor het voor u onmogelijk is de chronologie van periodes in uw verleden te preciseren. Er wordt gesteld dat dat "waarschijnlijk" in verband kan worden gebracht met een post-traumatische stress (zie administratief dossier, groene map, document 11). Een concrete diagnose wordt hier dus niet gesteld, enkel een hypothese. Bovendien blijkt uit dit document niet op basis van welke onderzoeken of methodologie bovenstaande bevindingen werden vastgesteld. Nog blijkt hieruit niet dat u enige verdere psychologische, psychiatrische of medische opvolging krijgt omtrent deze problemen. Bovenstaande elementen ondermijnen dat ook de ernst en geloofwaardigheid van uw beweerde geheugenproblemen. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd de moeilijkheden met uw geheugen uit te leggen, verklaart u hoofdpijn te hebben en dat het is alsof iemand voortdurend op uw hoofd slaagt (CGVS, p. 7). U zegt dat u ervoor onderzocht werd en dat er documenten werden aangemaakt maar dat u niet weet of er een behandeling volgt (CGVS, p. 7) en dat u in het opvangcentrum medicatie krijgt voor uw hoofdpijn (CGVS, p. 7). Gevraagd welk onderzoek er werd uitgevoerd om uw geheugenproblemen vast te stellen, legt u een onderzoek uit waarbij u op een tafel lag en door een apparaat ging (CGVS, p. 10), wat kan verwijzen naar een MRI-scan. U legt echter geen documenten neer waaruit blijkt dat u inderdaad een MRI-scan onderging, hoewel u wel werd gevraagd die nog op te sturen als die er zijn (CGVS, p. 10-11). Het feit dat u geen medische attesten neerlegde die het document over uw geheugenproblemen ondersteunen, doen twijfels rijzen bij de vaststelling dat u inderdaad geheugenproblemen zou hebben. Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt bovendien dat u in staat was de vragen te begrijpen en antwoorden te formuleren, en dat u eveneens in staat was de chronologie van incidenten in uw verleden te duiden (CGVS, p. 1-25). Op geen moment tijdens uw persoonlijk onderhoud blijkt dat de problemen met uw geheugen het normale verloop van uw onderhoud in de weg zouden hebben gestaan (CGVS, p. 1-25) en op het einde van het onderhoud geeft u aan dat u "geen andere dingen te vertellen" hebt (CGVS, p. 23). Daarnaast geeft u aan de vragen tijdens het persoonlijk onderhoud goed begrepen te hebben (CGVS, p. 23). Uw advocaat geeft hieromtrent ook geen opmerkingen bij afloop van uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 23). Er werd tevens een kopie van de notities van het persoonlijk overgemaakt, maar er werden geen opmerkingen geformuleerd. Omwille van bovenstaande kan het CGVS dan ook niet aannemen dat u wel degelijk bepaalde geheugenproblemen zou hebben die uw deelname aan de procedure bemoeilijkten. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend aangaande uw geheugenproblemen, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen van uw vader als gevolg van zijn werk als malik, en de gelijktijdige problemen van uw paternale oom als gevolg van zijn werk voor de overheid. Hoewel het werk van uw vader als malik en van uw paternale oom voor de overheid op zich niet betwist wordt, op basis van uw verklaringen en de documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-2, 5 en 8), volstaat dat op zich niet om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI

Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022
https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader vermist is en uw paternale oom gedood werd omwille van hun respectievelijk werk als malik en voor de overheid (CGVS, p. 9). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

Uw verklaringen over de bedreigingen die uw vader en paternale oom, van de Taliban kregen voor uw arrestatie zijn bijzonder vaag en tegenstrijdig. U verklaart hoe uw vader in zijn hoedanigheid van malik samenwerkte met de voormalige overheid via het districtshuis (CGVS, p. 9). Ook legt u uit hoe uw vader soms advies nodig had en daarom beroep deed op uw oom, die eveneens voor de overheid werkte (CGVS, p. 9). Om die reden bedreigden de Taliban hen allebei en zeiden ze dat ze met hun werk moesten stoppen (CGVS, p. 9). Zo verklaarde u dat uw vader dreigbrieven kreeg, die op uw deur werden gekleefd, waarin de Taliban jullie opriepen te stoppen met het werk voor de overheid (CGVS, p. 19). Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u eerder, op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), of tijdens uw vrij relaas (Vragenlijst CGVS, vraag 1-8; CGVS, p. 9-10) nog niets over het bestaan van die dreigbrieven had gezegd. Daarmee geconfronteerd, stelt u slechts dat u wachtte tot de vraag over die brieven werd gesteld (CGVS, p. 19). Gezien u dit element echter wel aanhaalt als één van de redenen waarom u niet terug kan keren naar uw land van herkomst en die brieven het begin van de problemen van uw vader en paternale oom in Afghanistan inluiden (CGVS, p. 9 en 19), kan verwacht worden dat u er op zijn minst melding van maakte bij de DVZ of tijdens uw vrij relaas. Daarmee geconfronteerd, stelt u slechts: "Ik wacht tot nu, voor jouw vraag" (CGVS, p. 19), hoewel u eerder zelf had aangegeven alle redenen te hebben gegeven waarom u Afghanistan hebt verlaten ten overstaan van het CGVS (CGVS, p. 10). U kan hiermee ook geenszins uitklaren om welke reden u ook bij de DVZ niets vermeldde over deze brieven. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u gevraagd of u enige opmerkingen had over het interview daar, waarop u aanhaalde dat u daar iets vergeten vermelden was, namelijk dat uw paternale oom voor de overheid werkte (CGVS, p. 8). U vermeldde geenszins dat u ook de dreigbrieven daar niet vermeld had. Nochtans werd u daar uitdrukkelijk gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vertrek uit uw land van herkomst (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Hierdoor is het reeds op zijn minst opmerkelijk dat u daar geen melding maakte van het werk van uw paternale oom of van de dreigbrieven. Bovendien kan verwacht worden dat u deze dreigbrieven zou vermelden bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud, wanneer u de kans kreeg opmerkingen te geven over uw interview bij de DVZ. Dat u hier wel over uw paternale oom spreekt, maar ook hier met geen woord rept over deze brieven, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze brieven reeds grondig aan. Omwille van bovenstaande wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de dreigbrieven dan ook al sterk aangetast. Verder weet u ook niet precies hoeveel brieven er kwamen (CGVS, p. 19) en stelt u over die brieven: "We hebben nooit persoonlijk hand tot hand gekregen, de brief was op de deur gehangen en de volgende dag hebben we de brief gezien" (CGVS, p. 19), waaruit afgeleid kan worden dat u toen zelf ook deze brief zou gezien hebben. Dit blijkt ook uit uw antwoord op de vraag wat jullie dan gedaan hebben met die brieven, waarop u zegt "niets gedaan, de brief gezien en dan weggegooid" (CGVS, p. 19). Wat later echter, wanneer u wordt gevraagd wat uw vader u zei na die bedreigingen, zegt u dat u het niet weet en stelt u dat uw vader u er nooit van op de hoogte heeft gebracht (CGVS, p. 20). Wanneer u dan expliciet wordt gevraagd sinds wanneer u over die brieven op de hoogte was, stelt u dat u die brieven zelf nooit hebt gezien, en ook dat uw vader die misschien nooit heeft gezien (CGVS, p. 20), terwijl u eerder letterlijk had gezegd: "de volgende dag hebben we de brief gezien" (CGVS, p. 19). Ook uit uw verklaring dat jullie de brieven zouden hebben weggegooid (zie boven), kan afgeleid worden dat jullie deze brieven op zijn minst in handen moeten gehad hebben, ergo ze dus wel zeker gezien hebben. Dan stelt u weer dat kinderen uw vader vertelden over de brieven: "en dan is mijn vader ernaartoe gegaan om de brieven te zien" (CGVS, p. 20), waaruit dus weer blijkt dat uw vader de brieven wel had gezien. U blijft zelf ook bijzonder vaag over hoe u zelf op de hoogte werd gebracht over die dreigbrieven. U zegt dat "vrouwen van mijn huis" het u vertelden "nadat de brieven werden gestuurd" maar kan er dan geen preciezere informatie geven (CGVS, p. 20). Dergelijke vaagheden en tegenstrijdigheden zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de dreigbrieven gericht aan uw vader en paternale oom al sterk op de helling. Aangezien u die brieven niet hebt voorgelegd, werd u gevraagd wat jullie met die brieven hebben gedaan, waarop u antwoordt: "niets gedaan, brief gezien en dan weggegooid" (CGVS, p. 19). Het CGVS merkt op dat u het niet aannemelijk maakt dat uw vader die brieven zou weggooiden aangezien hij malik was. Zo kan worden aangenomen dat hij de ernst van die brieven van de Taliban, gericht aan hem als malik, meteen zou inzien en ze zou bijhouden als bewijsmateriaal en/of om klacht in te dienen. Uw vader had immers nauwe contacten met het districtshuis, ook via uw paternale oom die ook voor de overheid werkte (CGVS, p. 9) en kon die contacten aanspreken en de dreigbrieven aan hen voorleggen om klacht in te dienen. Het is onaannemelijk dat uw vader, als malik, de ernst van die brieven niet zou inzien en die weggooit. Door het vage, tegenstrijdige en onaannemelijke karakter van uw verklaringen, wordt de geloofwaardigheid van de bedreigingen aan uw vader en paternale oom reeds sterk aangetast. Aangezien u uw problemen en uw vrees voor vervolging baseert op de problemen die uw vader en paternale

oom hadden omwille van hun werk voor de overheid, zet dat de geloofwaardigheid van uw eigen asielrelaas reeds op losse schroeven.

Ook aangaande de verdwijning van uw vader en de dood van uw oom tijdens uw gevangenschap bij de Taliban, beperkt u zich tot vage verklaringen. U kan niet zeggen hoe uw vader verdwenen is omdat u op dat moment niet thuis was (CGVS, p. 21) en ook over de dood van uw paternale oom verschaft u op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud concrete informatie (CGVS, p. 1-25). U hebt uw zus gevraagd over de verdwijning van uw vader, maar zij zei vaagweg dat uw vader "is verdwenen of opgepakt" (CGVS, p. 21). Gevraagd of u iemand anders in uw dorp meer informatie hebt gevraagd, verklaart u: "ik kan naar niemand anders gaan om vragen te stellen" (CGVS, p. 21). Hoewel uw vader dorpsoudste was en hij dus een netwerk moet gehad hebben in uw dorp en regio, stelt u dat de dorpingen bang waren en u geen informatie wilden geven: "ze wilden zich nooit betrekken" (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met het feit dat u na uw eerste vertrek wel beroep kon doen op de dorpsouderen om documenten over uw problemen op te stellen (CGVS, p. 16; zie administratief dossier, groene map, documenten 6-7), zegt u vaagweg dat u die mensen die dat document hebben opgesteld niet kent en dat ze niets hebben gezien of gemerkt (CGVS, p. 21). Dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verdwijning van uw vader. Ook over het lot van uw vader in Afghanistan na uw vertrek, kan u niet meer zeggen (CGVS, p. 18-19). Uw zussen hebben u geen informatie gegeven en ook van uw dorpingen hebt u nooit meer informatie gekregen (CGVS, p. 20). Het mag toch sterk verbazen dat u of uw zussen ook na uw vertrek nooit meer informatie hebben weten te verzamelen over het lot van uw vader, gelet op zijn werk als malik en zijn netwerk in Afghanistan, en gelet op het feit dat u wel beroep kon doen op de dorpsouderen na uw eerste vlucht uit Afghanistan (CGVS, p. 16). Ook zo wordt afbreuk gedaan aan de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen over de vervolging van uw vader en paternale oom. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw vader en paternale oom door de Taliban, toont u de problematische situatie waarin die zich volgens uw verklaringen bevonden niet aan.

Aangaande het werk van uw paternale oom, dient eveneens te worden opgemerkt dat u dat element niet ter sprake had gebracht op de DVZ, terwijl u daar werd gevraagd alle feiten te geven die tot uw vertrek uit Afghanistan hebben geleid (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Terwijl u aanvankelijk aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS opmerkt dat u op DVZ bent vergeten spreken over de job van uw oom (CGVS, p. 8), zegt u vervolgens dat u het niet was vergeten, maar dat de tolk u onder druk heeft gezet waardoor u het niet kon zeggen (CGVS, p. 8). U had eerder gezegd dat de tolk uw verklaringen er wel had voorgelezen na uw interview, dus wanneer u gevraagd wordt of u op dat moment had opgemerkt dat u het was vergeten te zeggen, stelt u plots: "Ik weet niet, misschien hebben ze die voorgelezen of niet, ik kan me die dingen niet meer herinneren" (CGVS, p. 8). Gezien u er dus al niet in slaagt om op consistente wijze verklaringen af te leggen over het verloop van dit interview, kan u deze elementen allerminst aangrijpen als verschuiving voor uw lacunaire verklaringen omtrent het werk van uw oom. Het laattijdige opwerpen van het werk van uw paternale oom, en uw tegenstrijdige verklaringen over uw interview op de DVZ, tasten de geloofwaardigheid van het bestaan van een persoonlijke vrees omwille van zijn werk voor de overheid sterk aan. Aangezien u op geen moment tijdens uw persoonlijk onderhoud andere problemen aanhaalt die uw paternale oom omwille van zijn werk voor de overheid heeft gekend (CGVS, p. 1-25), slaagt u er niet in te overtuigen om welke reden u een persoonlijke vrees koestert ten gevolge van het werk of de problemen van uw paternale oom.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van medewerkers van de voormalige overheid, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat zij zelf te maken hebben met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

De geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtmotieven wordt immers verder tenietgedaan door de onaannemelijke verklaringen die u aflegt over uw eigen arrestatie door de Taliban en de daaropvolgende ontsnapping. U verklaart dat de Taliban u meenamen omdat ze uw vader en uw paternale oom niet konden vinden en daarom u hebben gearresteerd (CGVS, p. 20-21). Tijdens die arrestatie heeft de Taliban u geslagen waardoor u gehoorproblemen (CGVS Vragenlijst, vraag 5) en rugproblemen heeft (CGVS, p. 4-5). U zegt dat uw paternale oom op zijn werk was, maar weet niet waar uw vader toen was (CGVS, p. 21). U hebt het later ook nooit aan iemand gevraagd (CGVS, p. 21). Aangezien de afwezigheid van uw vader en oom ertoe heeft geleid dat de Taliban u hebben gearresteerd (CGVS, p. 20-21), kan toch verwacht worden dat u zich bij uw familie zou informeren over de factor die geleid heeft tot uw arrestatie. Het feit dat u dat niet deed, wijst op een merkwaardige desinteresse in uw eigen asielmotieven. Ook over de plaats waar u gevangen zat, komt u aanvankelijk niet verder dan erg vage beschrijvingen en zegt u: "Ik kan u geen info geven, ik was gevangene en ze hebben me geslagen, ik was niet in staat om alles te kunnen zien" (CGVS, p. 22). Gevraagd om te vertellen wat u dan wel kon zien, stelt u: "Als ik iets weet, dan geef ik u informatie, als ik iets

niet weet kan ik geen informatie verzinnen. U hebt mij dat eerder gezegd" (CGVS, p. 22). Slechts wanneer u dan enkele gerichte vragen krijgt over de plaats waar u gevangen werd gehouden – en zodoende de pap in de mond gegeven wordt –, kan u plots wel iets meer vertellen: over het feit dat u geboeid was met een touw, dat u in een kleine vieze ruimte zat waar ook een WC was, en dat er nog twee andere gevangen zaten die uw taal niet spraken (CGVS, p. 22). Aangezien u tot tweemaal toe had gesteld geen informatie te hebben, heeft het er alle schijn van weg dat u uw antwoorden over die vasthouding ad hoc formuleert. Bovendien volstaan dergelijke summiere verklaringen allerm minst om aan te nemen dat u die ervaring persoonlijk hebt meegemaakt. Wat uw ontsnapping betreft, stelt u dat mensen u onderweg de weg hebben uitgelegd in het Pashtu (CGVS, p. 22), maar eerder had u gezegd dat u, voordat u hoorapparaten had gekregen in België, "helemaal niets" kon horen (CGVS, p. 12). Daarmee geconfronteerd, stelt u plots dat u toen nog niet volledig doof was en dat ze in het Pashtu spraken, maar ook gebarentaal en lichaamstaal gebruikten (CGVS, p. 22). Het CGVS merkt op dat het er alle schijn van weg heeft dat het hier om een ad hoc uitklaring gaat, waardoor de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen over die ontsnapping eveneens op de helling komen te staan. Uw vage en tegenstrijdige verklaringen over uw arrestatie door de Taliban en wat erop volgt, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven en laten het zelfs toe vraagtekens te plaatsen bij de door u verklaarde omstandigheden die aan de oorsprong van uw gehoorproblemen liggen. De medische documenten die u hieromtrent voorlegt, zijn niet in staat uw verklaringen hierover te ondersteunen. Integendeel, uit dit document blijkt dat uw trommelvliezen en uitwendige gehoorgangen perfect normaal zijn aan beide kanten. Er wordt slechts melding gemaakt van een gepercipieerde doofheid, waarvoor hoorapparaten zouden kunnen helpen (zie administratief dossier, groene map, document 9-11).

Wat de documenten over uw verklaarde problemen, opgesteld door de dorpsouderen, betreft (zie administratief dossier, groene map, documenten 6-7), dient te worden opgemerkt dat die documenten slechts gebaseerd zijn op uw eigen verklaringen over uw problemen en zodoende een dermate gesolliciteerd karakter hebben dat ze kunnen zijn opgesteld louter met als doel het ondersteunen van uw verzoek om internationale bescherming. Aan dergelijke documenten kan dan ook geen enkele objectieve bewijswaarde gehecht worden, waardoor die allerm minst kunnen volstaan om de eerder vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden in uw verklaringen over uw persoonlijke problemen om te buigen. Daarenboven stelt u zelfs dat u de mensen die die documenten hebben opgesteld niet kent (CGVS, p. 21), wat de geloofwaardigheid en authenticiteit van die documenten eveneens ondergraaft. Documenten kunnen uw verklaringen immers pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Dit is in bovenstaande allerm minst het geval. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Ook de medische documenten in verband met uw rugproblemen (zie administratief dossier, groene map, document 10), die u volgens uw verklaringen opliep bij uw arrestatie door de Taliban (CGVS, p. 4-5), tonen slechts aan dat u een medisch onderzoek van uw rug onderging. Daarbij werd vastgesteld dat u lumbale pijnen ervaart, die u zou hebben opgelopen door "mishandeling tijdens het vluchttraject" (zie administratief dossier, groene map, document 10). Dergelijke documenten kunnen echter geen concrete of objectieve informatie bieden over de precieze omstandigheden waarin u die rugproblemen opliep en baseren zich hierover hoogstens op uw eigen verklaringen omtrent deze oorzaak, waardoor die de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet kunnen herstellen. Bovendien blijkt uit dit document geenszins dat de rugproblemen ontstaan zouden zijn bij uw gevangenschap door de Taliban, maar door problemen die u onderweg zou ervaren hebben. Dat uw verklaringen hierover niet eensluidend blijken te zijn, zet de geloofwaardigheid van deze verklaringen enkel verder op de helling.

Voorts kan het bestaan van een aan uw persoon gelinkte vrees niet worden afgeleid uit de verklaringen die u aflegt over uw problemen na uw eerste vertrekken uit Afghanistan en respectievelijke terugkeer of deportaties. Ten eerste had u die eerdere vluchtpogingen uit Afghanistan en de daaropvolgende deportaties nog niet vermeld op de DVZ (Verklaring DVZ, vraag 10). Bijgevolg hebt u daar ook niets verklaard over de problemen die u na beide deportaties nog hebt gehad in Afghanistan (CGVS Vragenlijst, vraag 5), waardoor de geloofwaardigheid ervan reeds wordt aangetast. Gezien deze problemen u steeds opnieuw uw land deden ontvluchten (CGVS, p. 5-6, 9-10), kan verwacht worden dat u ook deze zaken vermeldde bij de DVZ, waar u uitdrukkelijk gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die aanleiding gegeven hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook blijft u bijzonder vaag over die periodes waarin u terug in Afghanistan was na de deportaties uit Iran en Turkije en kan u niet precies zeggen hoe lang u telkens terug was (CGVS, p. 5). U verklaart dat u na uw terugkeer uit Iran terugkeerde naar uw dorp en bij uw zus bleef (CGVS, p. 9) en dat in die periode de Taliban naar het huis van uw zus zijn gekomen, van waar u dan bent ontsnapt (CGVS, p. 6). Gevraagd of de Taliban daarna nog eens kwamen voor uw tweede vertrek, stelt u van wel (CGVS, p. 6). U kan echter niet zeggen naar waar ze dan precies kwamen en verklaart vaagweg: "Ik liep altijd rond, ik ben nooit op een plek gebleven. Ze kwamen altijd maar ik wilde me

niet laten arresteren" (CGVS, p. 6). Daarnaast stelt u vaagweg dat ze vaak zijn gekomen maar kan u niet zeggen hoe vaak (CGVS, p. 6). Dergelijke onduidelijke en vage verklaringen laten het toe vraagtekens te stellen bij de bedreigingen die u hebt gehad na uw deportatie uit Iran. Bovendien kan u niet aannemelijk maken om welke reden u twee keer, na uw beide deportaties, terugkeerde naar uw regio waar u problemen met de Taliban had: u verklaart dat u in Afghanistan altijd in het district Dara-e-Nur hebt gewoond (CGVS, p. 9). U stelde dat er in uw dorp "drie tot vijf personen [zijn] die leden van de Taliban zijn en zij geven altijd informatie", waardoor de Taliban ook te weten kwamen dat u na uw deportatie uit Iran terug was en u dan kwamen zoeken (CGVS, p. 6). Hierdoor is het al niet aannemelijk dat u na deportatie net naar deze regio zou terugkeren, indien u daadwerkelijk gevisieerd zou worden door de Taliban in uw regio. Als u zo al een keer in de problemen kwam na een deportatie, kan u bovendien allesbehalve aannemelijk maken dat u na uw deportatie uit Turkije nog een tweede keer besloot naar uw dorp terug te keren, waar u reeds voor uw eerste en tweede vertrek problemen met de Taliban had gehad. Expliciet gevraagd of u na die deportaties hebt geprobeerd vanuit een andere plaats in Afghanistan te vluchten, zoals vanuit Kabul of Jalalabad, stelt u dat elke plaats onveilig was (CGVS, p. 23). Het CGVS merkt daarbij op dat u er geen blijk van geeft andere plaatsen te hebben overwogen, afgezien van het dorp waar uw vader reeds vermist was door de Taliban, uw paternale oom reeds gedood was door de Taliban en uzelf reeds gevangengenomen was door de Taliban (CGVS, p. 23). U geeft ook geen enkele andere reden of uitklaring aan over waarom u niet in een andere plaats had kunnen verblijven in deze periode (CGVS, p. 23). Ook zo wordt de aannemelijkheid van uw verklaringen over de vervolgingsfeiten zowel voor als na uw deportaties aangetast.

Wat uw verklaringen over de vrees voor discriminatie in Afghanistan omwille van uw gehoorproblemen betreft, dient erop gewezen te worden dat u niet kon overtuigen in uw verklaringen over het ontbreken van een sociaal netwerk dat u hulp kan bieden in Afghanistan. Zo stelt u herhaaldelijk dat u in Afghanistan, in Iran en Turkije, en onderweg werd gepest door uw doofheid (CGVS, p. 11-12), en dat u geen hulp kreeg van familie of vrienden (CGVS, p. 11-12). U zegt dat u niemand hulp hebt gevraagd omdat niemand geld heeft om aan anderen te geven (CGVS, p. 13). Vooreerst kan uit bovenstaande geenszins worden afgeleid dat u op basis van enige vorm van discriminatie geen hulp zou kunnen krijgen. U wijt dit immers zelf aan het feit dat u het niet durfde vragen, omwille van economische problemen bij anderen. Het CGVS merkt echter op dat ook dit strijdig is met uw andere verklaringen over de periodes waarin u nog in Afghanistan kwam na uw arrestatie door de Taliban. Zo verklaart u dat u na uw deportaties uit Iran en Turkije bij uw zus en schoonbroer terecht kon, die u twee keer hielpen te ontsnappen en uw vlucht ook regelden (CGVS, p. 5 en 10). Dit toont dus aan dat u wel degelijk terecht kon bij uw familiaal netwerk in Afghanistan. Daarnaast bent u na uw terugkeer uit Iran getrouwd met de dochter van uw paternale oom en hebt u met de dichtste familie een ceremonie gedaan (CGVS, p. 5). Ook na uw aankomst in België kon u nog beroep doen op uw schoonbroer in Afghanistan om u de documenten van de dorpsouderen op te sturen (CGVS, p. 16). Bovenstaande elementen zijn sterke indicaties voor het feit dat u in Afghanistan beroep kan doen op uw familiaal netwerk, ondanks uw gehoorproblemen. U slaagt er dus niet in aannemelijk te maken dat u omwille van uw gehoorproblemen in Afghanistan te maken zou hebben met een vorm van discriminatie die met vervolging gelijkgesteld kan worden

De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara's van u en uw vader tonen hoogstens jullie nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS (zie administratief dossier, groene map, documenten 3-4). De documenten en foto's in verband met het werk van uw vader en paternale oom (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-2, 5 en 8) tonen slechts aan dat zij in Afghanistan malik, respectievelijke overheidsmedewerker waren, wat evenmin betwist wordt door het CGVS.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

U brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de Taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Daar u geen dergelijke concrete elementen hebt aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op jouw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het

verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in

het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

In de mate dat uw fysieke beperking als een persoonlijke omstandigheid in de zin van artikel 48/4, §2 Vw. moet worden aangemerkt moeten, wenst het CGVS er vooreerst op te wijzen dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. Uzelf heeft echter op geen enkel ogenblik doorheen uw asielprocedure aangevoerd dat uw doofheid dient aangemerkt te worden als een risicoverhogende factor in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat er ook van zij, het CGVS herhaalt en benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er sinds de machtsovername door de taliban sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan. Aangezien er geen willekeurig geweld op grote schaal plaatsvindt in Afghanistan, is er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS wijst er vervolgens op dat nergens uit uw verklaringen naar voren komt dat voormelde persoonlijke omstandigheid van dien aard is dat u in Afghanistan niet de mogelijkheden zou hebben om zich, gelet op uw lichamelijke toestand, tijdelijk te verschuilen als er zich gevechten of aanslagen voordoen; of dat u niet volledig in staat zou zijn om een situatie naar behoren in te schatten en zich daardoor zou blootstellen aan de risico's van willekeurig geweld. Dienaangaande dient er overigens op gewezen te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt in welke omstandigheden u doof bent geworden (zie boven), zodat dat het geenszins aangetoond is dat u, zoals u beweert, kort voor uw eerste vertrek uit Afghanistan doof bent geworden. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u reeds veel langer met deze fysieke beperking kampt, en, aangezien u Afghanistan in 2015 verlaten hebt en er daarna nog twee keer voor enkele dagen naar bent teruggekeerd, wordt er vermoed dat u met deze beperking geleefd heeft toen er in Afghanistan wel nog sprake van een (open) strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds. Indien uw beperking een risicoverhogende factor in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet zou zijn, kan er overigens in alle redelijkheid van uitgegaan worden dat u dan evenmin in 2018 of 2021 zou zijn teruggekeerd (CGVS, p. 5-6, 9-10). Nog moet hier herhaald worden dat uit de medische documenten die u voorlegt over deze doofheid blijkt dat uw trommelvlies en uitwendige gehoorgangen perfect normaal zijn aan beide kanten. Er wordt slechts melding gemaakt van een gepercipieerde doofheid, waarvoor hoorapparaten zouden kunnen helpen (zie administratief dossier, groene map, document 9-11). Zoals eerder besproken, kon u niet overtuigen in uw verklaringen over het ontbreken van een sociaal netwerk dat u hulp kan bieden in Afghanistan (zie boven). Uit uw verklaringen over de hulp die u wel nog kreeg van uw familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, voor en na uw vertrek, blijkt dat u nog steeds op hun steun kan terugvallen. Aldus dient besloten te worden dat u niet heeft aangetoond dat omwille van uw doofheid een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat u een groter risico loopt dan andere burgers in hun herkomstregio op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts

preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban

die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Bij het verzoekschrift wordt, volgens inventaris, nog het volgende gevoegd:

- “3. UNHCR, *Guidelines on Policies and Procedures in dealing with Unaccompanied Children Seeking Asylum*, februari 1997, <https://www.unhcr.org/media/guidelinespolicies-and-procedures-dealing-unaccompanied-children-seeking-asylum> ;
4. GUIDANCE NOTE ON THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF PEOPLE FLEEING AFGHANISTAN – UPDATE I, februari 2023, <https://www.ecoi.net/en/file/local/2086941/63e0cb714.pdf> ;
5. EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 77-78, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-03/2023_Country_Guidance_Afghanistan_EN.pdf ;
6. UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, beschikbaar op www.refworld.org/docid/5b8900109.html ;
7. EASO COI query, “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 September 2020, https://www.ecoi.net/en/file/local/2036956/2020_09_Q19_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf ;
8. Nansen vzw, *Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*, oktober 2021, <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSENProfile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-macht-sovername.pdf> ;
9. OHCHR, *The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law*, <https://www.ohchr.org/sites/default/files/Documents/Issues/Migration/GlobalCompactMigration/ThePrincipleNon-RefoulementUnderInternationalHumanRightsLaw.pdf> ;
10. UNHCR, *Handbook Voluntary Repatriation: International Protection*, 1996, https://www.unhcr.org/bg/wp-content/uploads/sites/18/2016/12/Handbook_VoluntaryRepatriation_1996.pdf ;
11. STATEMENT BY MRS. NATHALIE BROADHURST, DEPUTY PERMANENT REPRESENTATIVE OF FRANCE TO THE UNITED NATIONS, Afghanistan: “The security situation remains a serious concern”, 20 december 2022, <https://onu.delegfrance.org/afghanisthanthe-security-situation-remains-a-serious-concern> ;
12. ECRE, *Working paper on assessing legal grounds for protecting Afghan asylum seekers in Europe*, 18 maart 2023, <https://ecre.org/wp-content/uploads/2023/03/ECRE-Working-Paper-Assessinglegal-grounds-for-protecting-Afghan-asylum-seekers-in-Europe-March-23.pdf> ;

13. Human Rights Watch, World report 2023, <https://www.hrw.org/world-report/2023/countrychapters/afghanistan#31f9d0> ;
14. UNDP, Afghanistan Socio-Economic Outlook 2023, [file:///C:/Users/jainu/Downloads/SEO%202023-Executive%20Summary_English%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/jainu/Downloads/SEO%202023-Executive%20Summary_English%20(1).pdf) ;
15. Amnesty International, Tijd dat de VN-Mensenrechtenraad voortdurende 'meedogenloze misstanden' van de Taliban in Afghanistan aanpakt, 6 maart 2023, <https://www.amnestyinternational.be/nieuws/tijd-dat-de-vn-mensenrechtenraad-voortdurende-meedogenloze-misstanden-van-de-taliban-in-afghanistan-aanpakt> ;
16. COI Afghanistan, Taliban's impact on the population, juni 2022, https://www.ecoi.net/en/file/local/2075256/afghanistan_fmm_rapport_200622.pdf;
17. NANSSEN Note 3-22, Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico's, p. 41-42, <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/10/NANSSEN-Notes-Afghanistan-2022-3-AFGHANISTAN-EEN-ANALYSE-VAN-HET-BESCHERMINGSBELEID-EN-RISICOS-BIJTERUGKEER-1.pdf>;
18. HRW, 'In Afghanistan, Rights Setbacks for People with Disabilities', 15 oktober 2022, beschikbaar op <https://www.hrw.org/news/2022/10/15/afghanistan-rights-setbacks-people-disabilities>."

2.2. Op 9 april 2024 heeft verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar een afspraak bij een neuroloog om zijn verdere psychologische situatie te onderzoeken en waarin hij verwijst naar en citeert uit een verslag van een klinisch psychologe waaruit hij in essentie afleidt dat eventuele lacunes tijdens zijn gehoor hem niet kunnen worden verweten, aangezien zij voortvloeien uit zijn psychologische toestand. Hij wijst erop dat hij een ernstige vorm van PTSD heeft waarvoor hij geen hulp zal kunnen krijgen in Afghanistan, hetgeen een persoonlijke omstandigheid is die voor hem het risico verbonden aan willekeurig geweld zal verhogen. Verder verwijst hij naar een medisch attest waaruit blijkt dat hij blijvende fysieke schade heeft overgehouden aan zijn zware tocht naar België en voor dewelke hij geen behandeling zal kunnen krijgen in Afghanistan. Omwille van deze omstandigheden, zo stelt verzoeker, zal hij bij een terugkeer naar Afghanistan worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Bij de nota worden gevoegd:

- "1. psychologisch rapport dd. 16 februari 2024
2. Medische rapporten 11.01.2022 – 25.03.2024".

2.3. Op 12 april 2024 heeft de verwerende partij, overeenkomstig het voormelde artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

2.4. Op 16 april 2024 heeft verzoeker, overeenkomstig het voormelde artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een tweede aanvullende nota overgemaakt waarin hij stelt bijkomende informatie te verschaffen over zijn gezondheidstoestand en de algemene situatie in Afghanistan. Hij voegt een bundel medische stukken bij en citeert uit landeninformatie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het middel

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/6 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 3 van

het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet an sich dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd over de steunmaatregelen die werden verleend in het kader van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming omwille van zijn gehoorproblemen, en meer bepaald tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Ook wordt uitgebreid gemotiveerd om welke reden niet kan worden aangenomen dat verzoeker geheugenproblemen zou hebben die zijn deelname aan de procedure bemoeilijkten, zodat hem geen specifieke steunmaatregelen werden verleend in het licht van die beweerde geheugenproblemen aangezien kan worden aangenomen dat zijn rechten gerespecteerd worden en verzoeker kan voldoen aan zijn verplichtingen. Deze motivering gaat als volgt:

“Daarnaast verklaarde u geheugenproblemen te hebben en legt hieromtrent een document neer (CGVS, p. 7; zie administratief dossier, groene map, document 11). Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u met betrekking tot deze geheugenproblemen géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. In het document dat u hieromtrent voorlegt staat dat u moeilijkheden met uw evocatief geheugen hebt, waardoor het voor u onmogelijk is de chronologie van periodes in uw verleden te preciseren. Er wordt gesteld dat dat “waarschijnlijk” in verband kan worden gebracht met een post-traumatische stress (zie administratief dossier, groene map, document 11). Een concrete diagnose wordt hier dus niet gesteld, enkel een hypothese. Bovendien blijkt uit dit document niet op basis van welke onderzoeken of methodologie bovenstaande bevindingen werden vastgesteld. Nog blijkt hieruit niet dat u enige verdere psychologische, psychiatrische of medische opvolging krijgt omtrent deze problemen. Bovenstaande elementen ondermijnen dat ook de ernst en geloofwaardigheid van uw beweerde geheugenproblemen. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd de moeilijkheden met uw geheugen uit te leggen, verklaart u hoofdpijn te hebben en dat het is alsof iemand voortdurend op uw hoofd slaagt (CGVS, p. 7). U zegt dat u ervoor onderzocht werd en dat er documenten werden aangemaakt maar dat u niet weet of er een behandeling volgt (CGVS, p. 7) en dat u in het opvangcentrum medicatie krijgt voor uw hoofdpijn (CGVS, p. 7). Gevraagd welk onderzoek er werd uitgevoerd om uw geheugenproblemen vast te stellen, legt u een onderzoek uit waarbij u op een tafel lag en door een apparaat ging (CGVS, p. 10), wat kan verwijzen naar een MRI-scan. U legt echter geen documenten neer waaruit blijkt dat u inderdaad een MRI-scan onderging, hoewel u wel werd gevraagd die nog op te sturen als die er zijn (CGVS, p. 10-11). Het feit dat u geen medische attesten neerlegde die het document over uw geheugenproblemen ondersteunen, doen twijfels rijzen bij de vaststelling dat u inderdaad geheugenproblemen zou hebben. Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt bovendien dat u in staat was de vragen te begrijpen en antwoorden te formuleren, en dat u eveneens in staat was de chronologie van incidenten in uw verleden te duiden (CGVS, p. 1-25). Op geen moment tijdens uw persoonlijk onderhoud blijkt dat de problemen met uw geheugen het normale verloop van uw onderhoud in de weg zouden hebben gestaan (CGVS, p. 1-25) en op het einde van het onderhoud geeft u aan dat u “geen andere dingen te vertellen” hebt (CGVS, p. 23). Daarnaast geeft u aan de vragen tijdens het persoonlijk onderhoud goed begrepen te hebben (CGVS, p. 23). Uw advocaat geeft hieromtrent ook geen opmerkingen bij afloop van uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 23). Er werd tevens een kopie van de notities van het persoonlijk overgemaakt, maar er werden geen opmerkingen geformuleerd. Omwille van bovenstaande kan het CGVS dan ook niet aannemen dat u wel degelijk bepaalde geheugenproblemen zou hebben die uw deelname aan de procedure bemoeilijkten. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend aangaande uw geheugenproblemen, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel argument of document voegt dat betrekking heeft op de beoordeling van zijn vermeende geheugenproblemen. Waar hij bij zijn aanvullende nota van 9 april 2024 verwijst naar een “1. psychologisch rapport dd. 16 februari 2024” en 2. Medische rapporten 11.01.2022 – 25.03.2024”, voert hij geen enkele omstandigheid aan die hem zou hebben verhinderd de documenten die dateren van voor de indiening van het verzoekschrift neer te leggen bij dat verzoekschrift. Overigens blijken een aantal van deze documenten reeds te zijn bijgebracht en beoordeeld in de bestreden beslissing. Het kwam aan verzoeker toe om in zijn verzoekschrift aan te tonen dat deze documenten verkeerd werden beoordeeld, hetgeen hij niet heeft gedaan.

Met betrekking tot het attest van de klinisch psychologe van 16 februari 2024 stelt verzoeker dat hieruit blijkt dat hij een uiterst kwetsbaar profiel heeft dat de nodige opvolging vereist en dat eventuele lacunes ten opzichte van zijn verhoor bij DVZ en de verwerende partij niet aan hem kunnen worden verweten, gelet op het feit dat dit voortvloeit uit zijn psychologische toestand.

De Raad stelt vast dat nergens in dit attest wordt vermeld sinds wanneer verzoeker psychologisch wordt opgevolgd en hoeveel sessies hebben geleid tot de erin vermelde conclusies. De door verzoeker bijgebrachte vrije vertaling van het attest -die adequaat is- luidt als volgt:

“Hij ervaart psychische problemen die hij in verband brengt met stressvolle gebeurtenissen in zijn thuisland. Hij klaagt over slaapproblemen en depressie, wat zich vooral uit in sociaal isolement, angstaanvallen en verdriet.

Hij zegt dat zijn gehoorprobleem is veroorzaakt door mishandeling door de Taliban in zijn land van herkomst, daarom draagt hij hoortoestellen aan beide oren.

Zijn aandoening lijkt in het bijzonder zijn ongeorganiseerde en soms onsamenhangende spraak te verklaren, waardoor hij zich minder duidelijk kan uitdrukken, kenmerken die we tijdens onze consulten hebben waargenomen. Hij legt ook uit dat hij zich door zijn gehoorprobleem buitengesloten en beoordeeld voelt. Zijn psychologische lijden zou ook verband houden met zijn huidige situatie in België.

Hij lijkt een matige lichte depressie te hebben, zoals beoordeeld door de Beck Depression Inventory II (27). De symptomen omvatten verdriet, pessimisme, gevoelens van mislukking, verlies van plezier, veranderingen in slaappatronen en veranderingen in eetlust.

Daarnaast behaalde de begunstigde een significante score op de PCL-5, de DSM-5 posttraumatische stressstoornis checklist (58), wat duidt op een toestand van posttraumatische stress gekenmerkt door symptomen van intrusie (herinneringen, herhaalde en verontrustende dromen, herbelevingen, gevoelens van malaise geassocieerd met herinneringen aan de stressvolle gebeurtenis, somatisatie),

vermijding (vermijden van herinneringen/gedachten/gevoelens gerelateerd aan de stressvolle gebeurtenis, sociale/gedragsmatige vermijding), negatieve veranderingen in cognitie en stemming (verlies van interesse, gevoelens van afstand tot anderen, moeite met het ervaren van positieve gevoelens) en hyperstimulatie (hypervigilantie, concentratieproblemen, slaapproblemen) gerelateerd aan de stressvolle gebeurtenis.

Op basis van de bovenstaande observaties zijn we van mening dat psychologische follow-up is aanbevolen om hem in staat te stellen te werken aan de gevolgen van zijn trauma en om de gevolgen van zijn trauma te voorkomen en te voorkomen dat zijn symptomen zich verankeren.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de gehoorproblemen van verzoeker en dat hierover werd gemotiveerd in het licht van zijn bijzondere procedurele noden. Verder, waar er op wordt gewezen dat verzoekers gehoorproblemen zijn ongeorganiseerde en soms onsamenhangende spraak verklaren waardoor hij zich minder duidelijk kan uitdrukken, en dat dit tijdens de consulten werd waargenomen, blijkt dit geenszins uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud bij de verwerende partij. In tegendeel, die laatste kan worden bijgetreden waar zij stelt dat uit het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat hij in staat was de vragen te begrijpen en antwoorden te formuleren, en de chronologie van incidenten in zijn verleden te duiden, dat niet blijkt dat geheugenproblemen het normale verloop van zijn onderhoud in de weg zouden hebben gestaan en dat verzoeker op het einde van het onderhoud aangeeft dat hij “geen andere dingen te vertellen” heeft, dat hij de vragen goed begrepen heeft, dat zijn advocaat geen opmerkingen heeft gemaakt na afloop van het onderhoud en dat geen opmerkingen werden geformuleerd nadat aan verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werden overgemaakt. De vermelding, verder, van het feit dat verzoeker kenmerken vertoont die wijzen op PTSD en depressie, is in het licht van het hiervoor vastgestelde niet van aard om te doen aannemen dat verzoeker een cognitieve disfunctie heeft waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om de essentie van zijn vluchtmotieven op een duidelijke, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Eenzelfde vaststelling geldt voor het attest van de huisarts dat bij de aanvullende nota van 16 april 2024 werd gevoegd. Verzoekers aankondiging, in de aanvullende nota, dat hij een afspraak heeft bij de neuroloog om zijn verdere psychologische situatie te onderzoeken.

Waar overigens wordt verwezen naar verzoekers verklaring omtrent de oorzaak van zijn gehoorproblemen, moet erop worden gewezen dat hierover reeds werd gemotiveerd als volgt:

“Uw vage en tegenstrijdige verklaringen over uw arrestatie door de Taliban en wat erop volgt, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven en laten het zelfs toe vraagtekens te plaatsen bij de door u verklaarde omstandigheden die aan de oorsprong van uw gehoorproblemen liggen. De medische documenten die u hieromtrent voorlegt, zijn niet in staat uw verklaringen hierover te ondersteunen. Integendeel, uit dit document blijkt dat uw trommelvlies en uitwendige gehoorgangen perfect normaal zijn aan beide kanten. Er wordt slechts melding gemaakt van een gepercipieerde doofheid, waarvoor hoorapparaten zouden kunnen helpen (zie administratief dossier, groene map, document 9-11).”

Aangezien het psychologisch attest op dit vlak niet meer dan een weergave is van de verklaringen van verzoeker, doet het geen afbreuk aan de gegevens die uit de medische documenten blijken. In tegendeel: de bij zijn aanvullende nota's bijgebrachte medische attesten bevestigen het feit dat het gaat om een gepercipieerde doofheid. Het medisch attest van 23 november 2023 waarin de arts vraagt om het hoorapparaat van verzoeker te controleren en om bijkomend onderzoek naar de mate waarin de doofheid

van verzoeker het gevolg zou kunnen zijn van een explosie in Afghanistan, doet evenmin afbreuk aan de motieven van de verwerende partij.

Bij zijn aanvullende nota van 16 april 2024 voegt verzoeker verder een aantal medische attesten doch zonder dat hij daarbij ook maar enige uitleg verschaft. Deze medische attesten lagen al voor, of bevestigen de gehoor- en rugproblemen van verzoeker, maar ze doen gaan afbreuk aan hetgeen daar hiervoor reeds over werd gesteld en evenmin aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat, enerzijds, de medische documenten geen concrete objectieve informatie bieden over de precieze omstandigheden waarin hij de rugproblemen opliep en anderzijds, dat uit de voorliggende medische documenten blijkt dat verzoekers trommelvliezen en uitwendige gehoorgangen perfect normaal zijn aan beide kanten zodat zijn verklaring dat hij zijn gehoorproblemen heeft opgelopen toen hij werd geslagen tijdens zijn arrestatie niet geloofwaardig is.

In de mate, ten slotte, dat verzoeker wijst op zijn mentale en fysieke gezondheidsproblemen en onder verwijzing naar landeninformatie betoogt dat hij geen adequate zorgen zal kunnen krijgen in Afghanistan, wijst de Raad erop dat deze kwestie buiten het onderzoek in het licht van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt, doch het voorwerp kan uitmaken van een aanvraag om medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.4. Voorafgaande opmerking

Verzoeker haalt doorheen zijn verzoekschrift aan dat er een groot gebrek is aan informatie over de situatie in Afghanistan en over de bedoelingen van de taliban.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals blijkt uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

Opdat een vluchtrelaas aan de voormelde criteria zou worden getoetst, moet het in eerste instantie geloofwaardig zijn. De verwerende partij heeft geoordeeld dat dit niet het geval is omwille van de vaagheden, onwaarschijnlijkheden en incoherenties.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden vastgesteld dat verzoeker bij de dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niets vertelde over het werk van zijn oom voor de overheid en eerdere vluchtpogingen uit Afghanistan en deportaties.

Verzoeker stelt daar tegenover dat de gehoren bij de DVZ slechts een zeer korte samenvatting bevatten over de problematiek, dat hij herhaaldelijk werd onderbroken met de mededeling dat hij over voldoende tijd zou beschikken om alle details uit de doeken te doen bij het groot gehoor en dat hij zich onder druk gezet voelde door de medewerker en de tolk, wat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook heeft meegedeeld. Het hoeft dan ook niet te verwonderen, zo stelt hij, dat hij dit niet heeft besproken tijdens zijn kort gehoor en heeft gewacht tot zijn groot gehoor. Het is frappant dat de verwerende partij geen geloof hecht aan de problematiek maar het werk van de oom niet betwist. De verwerende partij zoekt duidelijk spijkers op laag water. Hetzelfde gaat op voor het niet vermelden van de twee deportaties na eerdere vluchtpogingen. Het is omwille van de modus operandi van de verwerende partij dat details ontbreken en er in veel gevallen een onvolledig relaas wordt genoteerd, aldus verzoeker.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat bij de DVZ aan verzoeker werd gevraagd om een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht. Voorafgaandelijk werd aan verzoeker meegedeeld dat hem op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid zou worden geboden om uitvoerig alle elementen en feiten weer te geven, enerzijds, maar dat bij het invullen van de vragenlijst er wel van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest. Dat hij het werk van zijn paternale oom niet had vermeld, terwijl de zoekactie door de taliban naar zijn vader en deze oom, die onvindbaar bleken, ertoe zouden hebben geleid dat verzoeker zelf gevangen werd genomen en gefolterd, is niet aannemelijk, nu het één van de kernelementen is van zijn vluchtrelaas. Hetzelfde kan worden gesteld over het feit dat hij bij de DVZ geen melding had gemaakt van het feit dat hij omwille van deze omstandigheden reeds twee keer eerder zijn land van herkomst zou zijn ontvlucht, waarna hij na een verblijf in respectievelijk Iran en Turkije zou zijn gedeporteerd, naar zijn regio van herkomst terugkeerde en telkens opnieuw door de taliban zou zijn gezocht. De vaststelling dat verzoeker deze twee belangrijke elementen niet had vermeld, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Dat verzoeker bij de aanvang van zijn onderhoud bij de verwerende partij erop heeft gewezen dat hij bij de DVZ niet had verteld over de functie van zijn oom, doet daaraan geen afbreuk. Immers werd in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker nu eens stelde dat hij het werk van zijn oom was vergeten te vermelden, en dan weer, gevraagd hoe het komt dat hij dat was vergeten, dat hij het niet vergeten was maar dat de tolk hem onder druk had gezet en hij het niet kon zeggen (NPO, p 8).

Waar verzoeker betoogt dat het frappant is dat de verwerende partij geen geloof hecht aan de problematiek maar het werk van verzoekers oom niet betwist, moet worden benadrukt dat de verwerende partij er terecht op heeft gewezen dat uit de informatie in het administratief weliswaar blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties en dat ook familieleden te maken kunnen krijgen met vervolging, maar dat dit gegeven op zich niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker, als familielid, een gegronde vrees voor vervolging heeft. Indien verzoeker dus daadwerkelijk zou zijn vervolgd, onder andere omwille van de functie van zijn oom, dan kan er in alle redelijkheid van worden uitgegaan dat hij daar van bij de eerste gelegenheid op zou hebben gewezen. Het feit dat hij dat niet heeft gedaan, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Daarbij aansluitend kan hetzelfde worden gesteld over het feit dat verzoeker bij de DVZ niets had verteld over zijn twee eerdere vluchten uit Afghanistan en zijn gedwongen terugkeer. Dat dit wel degelijk een kernelement is van zijn vluchtrelaas, blijkt uit pertinente motivering in de bestreden beslissing dat hij geenszins geloofwaardig is dat hij, na zijn deportaties steeds terug ging naar de regio waar hij reeds voor zijn eerste en tweede vertrek problemen had gehad met de taliban. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij spijkers op laag water zoekt.

Samengevat is de Raad van oordeel dat de vaststelling dat verzoeker niet vertelde over de functie van zijn paternale oom en over zijn twee eerdere vluchten uit en terugkeer naar hetzelfde dorp waar hij tot twee keer toe problemen kreeg met de taliban, wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verder moet erop worden gewezen dat, hoewel verzoeker lijkt te kunnen worden gevolgd waar hij betoogt dat de motivering over het aanvankelijk niet vermelden van dreigbrieven, terwijl hij het wel steeds consequent had over bedreigingen, te kort door de bocht is. Evenwel doet dit geen afbreuk aan de verdere motivering met betrekking tot de dreigbrieven. Zo stelde de verwerende partij vast:

“Verder weet u ook niet precies hoeveel brieven er kwamen (CGVS, p. 19) en stelt u over die brieven: “We hebben nooit persoonlijk hand tot hand gekregen, de brief was op de deur gehangen en de volgende dag hebben we de brief gezien” (CGVS, p. 19), waaruit afgeleid kan worden dat u toen zelf ook deze brief zou gezien hebben. Dit blijkt ook uit uw antwoord op de vraag wat jullie dan gedaan hebben met die brieven, waarop u zegt “niets gedaan, de brief gezien en dan weggegooid” (CGVS, p. 19). Wat later echter, wanneer u

wordt gevraagd wat uw vader u zei na die bedreigingen, zegt u dat u het niet weet en stelt u dat uw vader u er nooit van op de hoogte heeft gebracht (CGVS, p. 20). Wanneer u dan expliciet wordt gevraagd sinds wanneer u over die brieven op de hoogte was, stelt u dat u die brieven zelf nooit hebt gezien, en ook dat uw vader die misschien nooit heeft gezien (CGVS, p. 20), terwijl u eerder letterlijk had gezegd: "de volgende dag hebben we de brief gezien" (CGVS, p. 19). Ook uit uw verklaring dat jullie de brieven zouden hebben weggegooid (zie boven), kan afgeleid worden dat jullie deze brieven op zijn minst in handen moeten gehad hebben, ergo ze dus wel zeker gezien hebben. Dan stelt u weer dat kinderen uw vader vertelden over de brieven: "en dan is mijn vader ernaartoe gegaan om de brieven te zien" (CGVS, p. 20), waaruit dus weer blijkt dat uw vader de brieven wel had gezien. U blijft zelf ook bijzonder vaag over hoe u zelf op de hoogte werd gebracht over die dreigbrieven. U zegt dat "vrouwen van mijn huis" het u vertelden "nadat de brieven werden gestuurd" maar kan er dan geen preciezere informatie geven (CGVS, p. 20). Dergelijke vaagheden en tegenstrijdigheden zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de dreigbrieven gericht aan uw vader en paternale oom al sterk op de helling. Aangezien u die brieven niet hebt voorgelegd, werd u gevraagd wat jullie met die brieven hebben gedaan, waarop u antwoordt: "niets gedaan, brief gezien en dan weggegooid" (CGVS, p. 19). Het CGVS merkt op dat u het niet aannemelijk maakt dat uw vader die brieven zou weggooiden aangezien hij malik was. Zo kan worden aangenomen dat hij de ernst van die brieven van de Taliban, gericht aan hem als malik, meteen zou inzien en ze zou bijhouden als bewijsmateriaal en/of om klacht in te dienen. Uw vader had immers nauwe contacten met het districtshuis, ook via uw paternale oom die ook voor de overheid werkte (CGVS, p. 9) en kon die contacten aanspreken en de dreigbrieven aan hen voorleggen om klacht in te dienen. Het is onaannemelijk dat uw vader, als malik, de ernst van die brieven niet zou inzien en die weggooit. Door het vage, tegenstrijdige en onaannemelijke karakter van uw verklaringen, wordt de geloofwaardigheid van de bedreigingen aan uw vader en paternale oom reeds sterk aangetast. Aangezien u uw problemen en uw vrees voor vervolging baseert op de problemen die uw vader en paternale oom hadden omwille van hun werk voor de overheid, zet dat de geloofwaardigheid van uw eigen asielrelaas reeds op losse schroeven."

Verzoekers betoog dat hij enkel kan vertellen wat hij zelf heeft ervaren en niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor wat anderen doen, doet ten eerste geen afbreuk aan zijn tegenstrijdige en vage verklaringen over het aantal dreigbrieven, hoe hij daarvan op de hoogte werd gebracht en of hij en zijn vader de dreigbrieven daadwerkelijk hadden gezien. Ten tweede is het niet van aard om het standpunt van de verwerende partij dat het niet aannemelijk is dat zijn vader in zijn hoedanigheid van malik de brieven zou hebben weggegooid. De hiervoor geciteerde pertinente motieven blijven dus onverminderd overeind.

Aangaande de vage verklaringen van verzoeker of de verdwijning van zijn vader en het overlijden van zijn oom stelde de verwerende partij vast dat verzoekers verklaring dat zijn zussen hem geen informatie hebben gegeven en er ook van de dorpelingen geen informatie kwam over het lot van zijn vader niet kan worden aangenomen, gelet op het werk van zijn vader als malik, zijn netwerk in Afghanistan en het feit dat verzoeker na zijn eerste vlucht uit Afghanistan wel een beroep kon doen op de dorpsoudsten.

Verzoeker stelt daar tegenover dat de verwerende partij niet ernstig is in haar verwachtingen en dat hij slechts kan vertellen wat hij zelf weet en heeft vernomen van zijn zus. Hun vader verdween onder mysterieuze omstandigheden en juist daarom is er niet meer over geweten. Dit rijmt echter niet met het feit dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud had gesteld niemand anders in zijn dorp te kunnen bevragen (NPO, p 21). Dat, gelet op de positie van hun vader, zijn netwerk en het feit dat de dorpsoudsten wel reeds documenten hadden opgesteld ten bate van verzoeker, noch verzoeker, noch zijn zussen zich verder zouden hebben bevraagd over de verdwijning van hun vader en het overlijdens van hun oom, is niet aannemelijk. Verzoekers argument dat de dorpsoudsten onder de huidige omstandigheden niet langer betrokken wilden worden bij de kwestie is een bewering die niet opgaat, nu ze reeds documenten hadden opgesteld en mag worden verwacht dat de familie reeds in die periode zich verder zou hebben geïnformeerd. Waar verzoeker nog stelt dat hij vermoedt dat ook zij niet op de hoogte zijn van de details over de verdwijning van zijn vader is andermaal een bewering die niet rijmt met zijn verklaring dat hij de dorpsoudsten die de documenten hebben opgesteld niet kent (NPO, p 5) en dus niet heeft bevraagd.

In de bestreden beslissing wordt er verder op gewezen dat verzoeker verklaarde dat hij werd meegenomen door de taliban omdat ze zijn vader en oom niet konden vinden en dat de vaststelling dat verzoeker aan niemand heeft gevraagd waar zijn vader toen was, wijst op een merkwaardige desinteresse in zijn asielmotieven.

Verzoeker repliceert dat toen hij gevangen werd genomen hij niet dacht aan deze details en dat hij het na zijn ontsnapping niet meer kon vragen aangezien zijn vader toen al verdwenen was en niemand over enige informatie beschikte. Echter, net zoals dat hiervoor reeds werd vastgesteld, is het niet aannemelijk dat verzoeker niet de moeite zou doen om, zelfs na zijn vermeende ontsnapping, te proberen reconstrueren hoe het tot zijn arrestatie is kunnen komen. Bovendien zou informatie over waar zijn vader zich destijds bevond mogelijk een licht hebben kunnen doen schijnen op de omstandigheden van zijn verdwijning. Mede gelet op

wat hiervoor reeds werd geoordeeld aangaande de onwetendheden en vage verklaringen van verzoeker, heeft de verwerende partij op pertinente wijze de desinteresse van verzoeker aangaande enkele kernelementen van zijn vluchtrelaas vastgesteld, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Zijn bewering dat hij tot op heden in de onmogelijkheid verkeert om meer informatie te achterhalen, doet daaraan geen afbreuk.

De verwerende partij heeft uitgebreid gemotiveerd dat verzoeker ad hoc-verklaringen formuleert tijdens het verloop van zijn bevraging over de omstandigheden van zijn gevangenschap die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Verzoeker verwijst naar een passage uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud (p 22) en betoogt dat hij had begrepen dat hij de plaatsnaam moest geven van waar hij gevangen werd genomen zodat hij antwoordde dat hij geen informatie kon geven. Toen de verwerende partij vroeg om de plek an sich te beschrijven heeft hij wel beschreven wat hij zelf kon waarnemen. Verder stelt hij dat het de verwerende partij aan inlevingsvermogen ontbreekt waar zij verwacht dat verzoeker alle details uitvoerig uiteen kan zetten terwijl hij zich in dergelijke angstige omstandigheden bevond.

De Raad is van oordeel dat in alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoeker de omstandigheden waarin hij gevangen werd gehouden op zijn netvlies gebrand zouden zijn zodat hij deze spontaan zou kunnen omschrijven. Uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud blijkt dit geenszins het geval en verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift kan dit niet verklaren. Dat hij de vraag verkeerd begrepen zou worden kan in alle redelijkheid niet worden aangenomen. Er werd hem gevraagd "Kan u precies de plaats beschrijven waar u gevangen zat bij de taliban?", waarop hij zei "Ik kan u geen info geven, ik was gevangene en ze hebben me geslagen, ik was niet in staat om alles te kunnen zien". Op de vraag wat hij wél kon zien en of hij gewoon alles kon beschrijven, antwoordde verzoeker: "Als ik iets weet, geef ik u informatie, als ik iets niet weet kan ik geen informatie verzinnen. U hebt mij dat eerder gezegd." Het geviseerde motief blijft onverminderd overeind.

De Raad stelt vast dat verzoeker de pertinente motivering inzake de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn ontsnapping, de beoordeling van de door hem bijgebrachte documenten en zijn eerdere vluchten uit en deportaties naar Afghanistan na een verblijf in respectievelijk Iran en Turkije volstrekt ongemoeid laat. Voor de beoordeling van de stukken die verzoeker aanvullend neerlegde over zijn fysieke en mentale gezondheid kan worden verwezen naar wat onder punt 3.3 werd vastgesteld.

De Raad is van oordeel dat de hiervoor besproken motieven niet werden weerlegd door verzoeker en dat ze volstaan om tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas te besluiten.

Verzoeker viseert de motivering luidens dewelke hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van gehoorproblemen in Afghanistan te maken kan krijgen met een vorm van discriminatie die gelijkgesteld kan worden met vervolging. Hij betoogt dat verschillende informatiebronnen de moeilijkheden en stigmatisering van mensen met een beperking belichten en citeert uit het EUAA-rapport en een rapport van Human Rights Watch.

De informatie die verzoeker aanhaalt spitst zich vooral toe op het ontzeggen van medische zorgen aan vrouwen, hetgeen niet relevant is voor de beoordeling van de situatie van verzoeker. Verder wordt gewezen op het gebrek aan personeel en adequate infrastructuur in de gezondheidszorg, hetgeen geen nexus heeft met de Vluchtelingenconventie. Onder punt 3.3 werd al gesteld dat verzoeker zich hiervoor tot de procedure zoals voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet wenden.

Wat betreft het in de informatie aangehaalde risico op discriminatie en stigmatisering van personen met een beperking door de gemeenschap of de familie, stelt het EUAA-rapport dat een individuele beoordeling de vraag moet beantwoorden of dit gelijkstaat met vervolging. De verwerende partij heeft op gemotiveerde wijze geoordeeld dat dit niet het geval is, en verzoeker kan dus niet zonder meer verwijzen naar de hiervoor aangehaalde algemene informatie om deze beoordeling in een ander daglicht te stellen. Dat de verwerende partij ter zake niet tegemoet zou zijn gekomen aan de samenwerkingsplicht of artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden, gaat niet op. Daarbij komt nog dat verzoeker inmiddels een gehoorapparaat heeft, hetgeen de gevolgen van zijn beperking grotendeels ongedaan maakt.

Verzoeker stelt nog dat hij bij terugkeer vreest te worden vervolgd op grond van verwestering. Hij stelt vooreerst dat twee jaar na de regimeverandering er nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders. Hij concludeert dat aangezien de taliban nu de volledige macht hebben en de Sharia streng toepassen, de gevolgen voor verwesterde terugkeerders zeer ernstig zullen zijn.

Met betrekking tot verzoekers weerkerende grief dat er niet genoeg bronnen voorhanden zijn om zijn verzoek om internationale bescherming op adequate wijze te beoordelen, herhaalt de Raad zijn standpunt uiteengezet onder punt 3.4. Er is dus wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing vastgesteld dat niet blijkt dat in het algemeen gesteld kan worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Inderdaad, uit de objectieve landeninformatie die werd aangeleverd door de beide partijen en die door de verwerende partij in haar aanvullende nota werd geactualiseerd blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. De informatie die verzoeker bijbrengt in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota's noopt niet daar anders over te denken.

Wel kunnen de volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder merkt verwerende partij op dat uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan evenmin blijkt dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker brengt zelf, zo stelt verwerende partij nog, geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

In de mate dat verzoeker verklaart dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van persoonlijke problemen met de taliban en hij zich in een negatief daglicht heeft geplaatst moet erop worden gewezen dat zijn vluchtrelaas hiervoor al ongeloofwaardig werd bevonden. Derhalve blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Verzoeker betoogt verder dat hij al sinds 4 november 2021 in België verblijft (in de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat hij verklaarde dat hij op 13 oktober 2021 in België aankwam) waardoor hij zich niet meer volledig houdt aan de islamitische waarden en normen die door de taliban worden gehanteerd, zodat hij als ongelovige zal worden gepercipieerd bij terugkeer.

Met de loutere bewering dat hij zich niet meer volledig houdt aan de islamitische waarden en normen, kan niet worden afgeleid dat verzoeker dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker heeft steeds in dezelfde regio in Afghanistan verbleven alwaar de taliban actief was (NPO, p 18), de periodes gedurende dewelke hij in Iran en Turkije was uitgezonderd. Hij verklaart soennitisch moslim te zijn en geboren te zijn in 1990, zodat hij reeds werd gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide en gedurende het overgrote deel van zijn leven verbleef, en hij heeft nog contact met zijn zussen die nog steeds in Afghanistan verblijven (NPO, p 18). Het gegeven dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België, is niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt op deze gronden niet in concreto aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als een persoon die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoonde dat hij op heden louter omwille van zijn verblijf in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een persoonsgerichte vrees voor vervolging dienen te koesteren.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Verzoeker die, zoals gesteld, nog contact heeft met zijn familie en dus een familiaal netwerk heeft waar hij op kan terugvallen, maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat hij in een dergelijke uitzonderlijke situatie zal terechtkomen.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt omdat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer.

Gelet op het voorgaande, moet worden herhaald dat niet kan worden aangenomen dat is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel kan hem niet worden verleend. Een schending van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bepaling stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Dit standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Verzoeker is van oordeel dat, sinds de machtsovername door de taliban, de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt verder ook dat er een consensus bestaat tussen de buitenlandse waarnemers dat er momenteel nog een groot gebrek is aan betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan, over de uiteindelijke intenties van de taliban en over de vooruitzichten van het land.

De Raad betwist niet dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan evenwel niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupatie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker licht zowel in zijn verzoekschrift als in zijn aanvullende nota van 16 april 2024 uitgebreid de positie van en de mensenrechtenschendingen ten aanzien van vrouwen toe, en verwijst naar bronnen waarin wordt gesteld dat daardoor ook de economische situatie van Afghanistan zal verergeren en economische groei is uitgesloten, zodat de taliban wel degelijk als een actor in de voormelde zin moet worden beschouwd. Dit neemt echter niet weg dat dit slechts één van de elementen is in de complexe wisselwerking die heeft geleid tot de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. De bronnen inzake de algemene en economische positie van vrouwen en meisjes maken vooral melding van langdurige gevolgen voor huishoudens met een vrouw aan het hoofd, met een veel slechtere voedselconsumptiescore dan huishoudens met een man aan het hoofd (cfr. aanvullende nota verzoeker p. 15 waarin wordt geciteerd uit een rapport van Human Rights Watch "Afghanistan, Events of 2023"). Verzoeker verklaarde dat hij nog contact heeft met zijn zussen en dat het goed met hen gaat (NPO, p. 18) en uit niets blijkt dat zij alleen aan het hoofd van een huishouden zouden staan, er is immers sprake van minstens één schoonbroer in de omgeving van verzoeker.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Het gegeven dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban logischerwijze een verslechtering inhouden van de socio-economische situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. Ze viseren op zich noch Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat

specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herhaalt dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog argumenteert dat de gehanteerde informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban nog steeds gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar is, herhaalt de Raad het gestelde onder punt 3.3.

Voorts, waar verzoeker in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota nog uitgebreid ingaat op de mensenrechtenschendingen in Afghanistan die hij documenteert met een verwijzing naar verschillende bronnen, dient te worden vastgesteld dat hij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan dreigt terecht te komen in een toestand zoals gevisieerd door artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker verwijst naar rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM, dient te worden herhaald dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

Opdat, ten slotte, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en

scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 waarop in de bestreden beslissing werd gesteund en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel. De uiteenzetting van verzoeker en zijn verwijzing naar verschillende bronnen, zowel in zijn verzoekschrift als in zijn nota, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Verzoeker kan ook, het weze herhaald, niet worden gevolgd waar hij stelt dat de voorhanden zijnde informatie niet zou volstaan of niet betrouwbaar zou zijn. Er blijkt immers voldoende informatie beschikbaar te zijn om de veiligheidssituatie in de verschillende regio's in Afghanistan actueel reeds te kunnen beoordelen.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het is daarbij aldus niet noodzakelijk dat deze verzoeker aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Het betreffen omstandigheden die een impact hebben op de mogelijkheid van een persoon om risico's als gevolg van willekeurig geweld in te schatten of te vermijden, of maken dat een verzoeker over minder weerbaarheid beschikt om zich te onttrekken aan de risico's van het willekeurig geweld en zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen.

Hiervoor werd reeds vastgesteld dat zijn gehoorproblemen grotendeels zijn opgelost doordat hij in België gehoorapparaten heeft gekregen. Verder, waar hij verwijst naar zijn psychologische problemen -met name zijn PTSD- en naar het feit dat hij hiervoor geen adequate zorgen zal kunnen bekomen zodat hij aan zijn lot zal worden overgelaten, toont verzoeker niet aan dat hij niet op zijn familiaal netwerk kan terugvallen en dus

evenmin dat hij aan zijn lot zal worden overgelaten bij terugkeer. Verder toont hij niet aan -en dat blijkt ook niet uit het verslag van de klinisch psychologe dat hij voorlegt- dat verzoekers mentale gezondheidsproblemen van die aard zijn dat ze hem niet langer toelaten risico's als gevolg van willekeurig geweld in te schatten of te vermijden of niet in staat zou zijn om zich aan risico's van willekeurig geweld te onttrekken en zich te beschermen. Een verhoogd risico is niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

4. Het middel kan niet worden aangenomen. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, heeft of dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet loopt.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS